

paa Rigsdagens Ord, og dersom dette nu tilbagekalbes, da har det vist sig, at jeg har stolet forgoves. Og jeg skal sige Dem en Ting til, mine Herrer!, og det er, at jeg er overbevist om, at den Stræben, som ligger bagved, hvad jeg har gjort, har Gjenklang i hele Folket, i hele det Folk, som skal give sine Sønner hen til at være Soldater, og denne Stræben, der leder mig, og som De skulle være de Sidste til at modarbejde — hos mig skal den dog ikke blive forandret, thi jeg gaar ikke bort fra den Vej, som jeg anser for den rigtige — denne Stræben er den, som gaar ud paa at uddanne Soldaten til Orden, Disciplin og alle de Krigerdyder, som ere nødvendige for, at han skal kunne føres til Seir, men at uddanne ham med aabent Hjerte for den Humanitet, der ikke glemmer, at Soldaten altid, skjøndt Soldat, dog er et Menneske.

Formanden: Forinden jeg giver Ordet videre, skal jeg gjenkalde i Erindringen, at, medens det er let fortaaeligt, at den høitærede Krigsminister efter sin Fremstillingsplan maatte berøre Ændringsforslaget under Nummer 1, saa ligger dog dette Forslag udenfor det Afsnit, der er under Forhandling,

Ordføreren: Hvad blev der af de Tryllekontrakter, som vi nu have hørt omtale, ved hvilke man kan forvandle saa megen Sammerlighed og Uælselighed til saa herlige Ting, dersom f. Ex. Rigsdagen blev enig med Regjeringen om at lægge alle Garnisonssteder paa Sjælland i Betragtning af, at Sjælland skal være vor naturlige Fæstning, eller at Rigsdagen blev enig med Regjeringen om, at man ved den nye Herlov skulde gaae over til Uddannelse i Seir og slet ingen Garnisonssteder have? Det er muligt, at denne Betragtning og forskellige Sidebetragtninger ikke have staaet klare for den meget ærede Minister, naar han fremhævede disse Kontrakter paa den Maade, som her er flet. Jeg skal nu tillade mig at følge den meget ærede Ministers Foredrag, hvad dette Punkt angaar, idet jeg senere hen i Debatten skal omtale de andre enkelte Forslag. Den meget ærede Minister begyndte med en Indledning, som jeg antager snarere henvendt til Folk udenfor Salen end til Medlemmer her, angaaende sin Stilling som Minister i de 3/4 Aar, i hvilke han har været Medlem af Regjeringen, og han meddelte os, hvad han paa den Plads har søgt at foretage, idet han omtalte, hvorledes nogle af hans Forslag vare døde af Mangel paa Lust, andre af Mangel paa Veir, afskillige vare slet ikke komne frem og nogle ikke gaaede igjennem. Jeg vil indrømme den meget ærede Minister, at han kan sige at have gjort, hvad han burde med Hensyn til disse enkelte Forslag; men den meget ærede Minister vil vistnok erkende at der alligevel ikke har været den fornødne Livskraft i hans Forslag; der har ikke

været den heldigste Fremgang i hans Virken. Det er ikke sagt, at den meget ærede Minister har gjort sig det rigtig klart, hvor Skylden derfor i hvert enkelt Tilfælde har været; det er muligt, at den meget ærede Minister ikke har taget tilbørlig i Betragtning, ikke blot hvorvidt slige Forslag i og for sig kunde tiltale det Thing, hvor de bleve behandlede, men navnlig den Omstændighed, at han har havt det Uheld under sin 3/4 Aars Virksomhed at være Medlem af en Regjering, der var dømt af Folkethinget (Stemmer: Hør! Andre: Uah!) ja det er netop Sagen; det kommer igjen paa alle Punkter, og de Herrer derovre kunne ikke vente, at der kan blive Liv og Bevægelse i den Regjerings Virksomhed, der staaer dømt af Folkethingets Mistillid. Jeg er overbevist om, at naar den meget ærede Minister tænker alvorligt efter, vil han føle, at det er sandt, hvad der bliver sagt: Der følger en vis — politisk talt — Forbødsbølle med dette Forhold. Dersom jeg skulde omtale det Ord af den meget ærede Minister, at han mener at have gjort, hvad han burde, maa jeg sige, at jeg ikke kan tiltræde det. Den meget ærede Minister vilde vistnok have gjort baade sin Etat og den Virksomhed, der er hans Opgave, større Gavn ved at træde ud af en Regjering, der var dømt af Folkethingets Mistillid, end ved at blive og forsøge paa at sætte Noget igjennem. Saa var det muligt, at den meget ærede Minister baade i Fremtiden og utvivlsomt ogsaa i Nutiden vilde have virket til større Nytte for sin Etat end nu, da han har befremmet sig til at blive. Jeg nævner ikke Tvivl om, at den meget ærede Minister ikke vilde foretage Noget, der mulig kunde komme for Rigsretten. Jeg har den Tro, at det i det Hele taget ikke betød noget, hvad der i Henseende til Rigsretten lød fra den høie Regjerings Side, men jeg havde allermindst den Tro, at et Medlem af Regjeringen som den ærede Krigsminister nogensinde skulde vove sig ud paa den Galei — at vi skulde behøve Rigsretten til Hjælp ogsaa mod ham. Jeg tror ikke, at den ærede Krigsminister er saa magtlysten, at han skulde komme ind under den Kategori. Den meget ærede Minister omtalte dernæst, at det nu gjaldt om at føre Soldaten bort fra Fristelsen, og føre ham ind under Orden, Disciplin og Kontrol. Hvad det Første angaar, da kan der være visse Hensyn, som naturligtvis have sin særegne Betydning; dog kan en fuldstændig Udførelse af dette: føre Soldaten bort fra Fristelsen, være umulig for nogenformelt Krigsbestyrelse, selv om den havde de allerveroiligste Kommunalbestyrelser til Hjælp. Hvad angaar Orden, Disciplin og Kontrol, da troede jeg unegtelig, at det var en Opgave, som det var paaagt Krigsbestyrelsen at udføre for de 4, 5 til 6 Millioner aarlig, som vi efter den nye Herlov have udgivet til Krigsbestyrelsen, men at dette skulde være Noget, som først skulde komme frem ved disse nye